

ספר
עצתו
אמונה

בריוון פון חיזוק, אמונה
און פראקטישע עצות פאר'ן לעבן,
געשריבן דורך ראש ישיבת
תפארת התורה ברסקלב

אידיש

שבת שובה

תשפ"ד

316

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

**4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563**

היכל הקודש

מאנסי

**32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551**

היכל הקודש

בני ברק

**רחוב ירושלים 2
052.760.5715**

היכל הקודש

וויליאמסבורג

**27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299**

היכל הקודש

בלומינגדאוו

**24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804**

היכל הקודש

ירושלים

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150**

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפס ע"י

קרן הדפסה היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י

מכון עצתו אמונה

maebreslev@gmail.com

סדר הנסיעה אומאן ראש השנה שנת ה'תשפ"ד

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת האזינו ב', ד' תשרי, שנת תשפ"ד לפרט קטן
לקבוד מיין טייערער ליבער ... גרו יאיר

חסדי השם יתברך, מיר זענען געקומען צוריק געקומען פון אומאן, פון
זיין ביים הייליגן רבי'ן אין אומאן ראש השנה.

איך האב באקומען די צוואנציג דאלער פאר פדיון נפש, איך האב
געבעטן פאר דיר און פאר דיין ווייב תחי'. דיין ברודער האב איך געזען אין
אומאן, דיין טאטע האב איך נישט געזען.

איך האב געהערט זאגן אז דו האסט זייער שיין געדאווענט אלע
תפילות, א גרויסן יישר כח פארן אהערשטעלן א מגן אין שטעטל און זארגן
אז די פרויען זאלן קענען הערן שופר בלאזן.

היות דו האסט נישט געקענט קומען די יאר קיין אומאן צום רבי'ן צוליב
דיינע שריפטן וכו' האב איך געטראכט איך וועל דיר אפשרייבן אביסל פון
מיין נסיעה די יאר, שנת תשפ"ד.

עס איז נישט מעגליך אראפצושרייבן אלעס, בפרט די הרגשה, די
געפילן - וואס מען שפירט, און פון די הייליגקייט וואס מען איז זוכה צו
מקבל זיין אין אומאן. דאך שרייב איך דיר אביסל ראשי פרקים, זאלסט וויסן
און אויך אנדערע זאלן וויסן אז אונזער ראש השנה איז הייליג און ריין, נישט
ווי די לצים זאגן אז אומאן איז הוללות חס ושלום, עפרא לפומייהו.

דער אייבערשטער זאל אונז פארשרייבן בספרן של צדיקים אמתים,
מיר זאלן האבן א לעבן מיט אמונה, א לעבן מיט קדושה וטהרה, אמן.

נסיעה לאומאן שנת תשפ"ד

חסדי השם יתברך זענען מיר ארויסגעפארן פון ניו יארק מאנטאג פרשת
האזינו, כ"ה אלול - קיין אומאן, צו זיין ביים הייליגן רבי'ן ראש השנה אין
אומאן.

איך האב מיטגענומען מיינע קינדער; החתן שמעון גרו יאיר, נחמן נתן
גרו יאיר, יצחק דוד גרו יאיר, הערשל גרו יאיר און אויך מיין זון יוסף גרו יאיר.

איך נעם מיט מיינע זין פון די זעקס יאר, ווייל דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוחר"ן סימן תקי"ז): "אני בטוח בהשם יתברך שכל תינוק שיבא לפני קודם שיגיע לזמן שבע שנים, בודאי יהיה נקי מן החטא עד יום חתנתו", ווער עס וועט ברענגען צו מיר א קינד איידער ער ווערט זיבן יאר - וועט ער גיין צו די חתונה מיט א ריינע העמד", מוהרא"ש זכותו יגן עלינו זאגט, אז דאס גייט אויף אן היינט; אז מען ברענגט א קינד צום הייליגן רבינ'ס ציון איידער ער ווערט זיבן יאר - וועט ער גיין צו די חתונה מיט א ריינע העמד, אן קיין פגם.

אויף זענען געקומען מיט אונזער נסיעה מיינע חתונה געהאטע קינדער; הרב שלמה גרו יאיר, הרב אלחנן חיים און מיינ איידעם הרב נתנאל גרו יאיר. דאס איז מיינ גרעסטע פארמעגן, אז מיינע אלע קינדער קומען צום רבי'ן ראש השנה, מיינע קינדער האבן א חיות פון רבי'ן, זיי לערנען דעם רבינ'ס ספרים, זיי פאלגן די עצות; זיי זענען זיך מתבודד, זיי לערנען שיעורים פסדרן בכל התורה פולה און אזוי ווייטער.

איך האב חברים תלמידי היכל הקודש וואס די קינדער קומען נישט קיין אומאן, די קינדער שעמען זיך מיט'ן רבי'ן. ברוך השם פאר די גרויסע נס אז מען האט ארויסגעווארפן מיינע קינדער פון די מוסד וואו זיי האבן געלערנט. פערצן יאר צוריק, פסח שנת תש"ע - האט מען ארויסגעווארפן מיינע צוויי עלצטע זין, שלמה און אלחנן חיים, מיינ איינציגסטע חטא איז געווען אז איך האב געעפנט אונזער ישיבה און מחזק געווען בחורים, דעמאלט האט דאס אויסגעקוקט ווי א שלעכטע זאך, און זיי - די ארויסווארפערס - האבן טאקע דאס געוואלט, אבער פון דעם איז ארויסגעקומען גאר א גרויסער נס, "ואתם חשבתם עלי רעה אלקים חשבה לטבה" (בראשית נ, יט), זיי האבן געמיינט שלעכטס, אבער דער אייבערשטער האט דאס געמאכט פאר אונזער טובה, "למען עשה כיום הזה להחית עם רב", אז מיר זאלן עפענען אונזערע מוסדות היכל הקודש און פארשפרייטן דעם הייליגן רבי'ן אויף די גאנצע וועלט.

* א נס אז מיר האבן מוסדות *

איך טראכט אסאך, וואס וואלט געווען ווען מיינע קינדער בלייבן אין אנדערע מוסדות וואו מען שפעט פון צדיקים, מען מאכט חזק פון רבי'ן? וואלטן אפער מיינע קינדער געווארן צעקלאפט און צעדרוקט, זיי וואלטן זיך געשעמט מיט זייער טאטע, זיי וואלטן באקומען א פיינטשאפט צו אלע הייליגע עצות... איז דאס ממש א נס אז מיר האבן מוסדות, צוביסליך עפנט זיך אויף נאך א חדר, נאך א בית פיגא - אין נאך א שטאט און אין נאך א געגנט; אזוי קענען מיר מחנך זיין אונזערע קינדער מיט אמונת חכמים, מיט א געפיל צו צדיקים.

די יאר בין איך געפארן מיט א גאנצע פליגער ברסלב'ער חסידים. האברף אלי' קנאלל, א תלמיד הישיבה, ער איז פון די ערשטע צען תלמידים ווען מיר האבן געעפנט די ישיבה. ער האט צוגעשטעלט א טשארטער פליגער מאנטאג, רוב רבם תלמידי היכל הקודש; ווער האט דאס געקענט אויסטראכטן, אז קהלת היכל הקודש זאל שוין אנפילן צוויי פליגערס... דינסטאג איז אויך ארויסגעפארן א טשארטער.

איך געדענק מיינע ערשטע יארן וואס איך בין געפארן קיין אומאן פלעגט זיין א טשארטער, עס איז געווען אנגעפירט דורך אזוי גערופענע ברסלב'ער חסידים. זיי האבן פיינט געהאט מוהרא"ש מיט א פארביסנקייט, עד כדי כך, איין יאר האבן זיי אראפגעשטעלט מוהרא"ש פון פליגער מיט א גרויסע בזיון. יעצט דארפן זיי זיצן אויף פליגערס וואס רוב רבם זענען תלמידי היכל הקודש, און דאס איז נאך די אנפאנג פון וואס קומט... נאך אפאר יאר וועלן ארויספארן פון שטעטל קרית ברסלב צענדליגער פליגערס קיין אומאן ראש השנה.

* אין עירפארט אין ניו יארק *

מיר האבן געדאווענט מנחה אין עירפארט און מיר האבן זיך געשטעלט אריינלייגן די פעקלעך און מסדר זיין די זיצן אויפן פליגער. די שמחה צווישן אנשי שלומינו איז געווען אין לשער, אז מיר זענען די יאר נאכאמאל זוכה צו קומען צום רבי'ן. בפרט די וואס האבן זוכה געווען צו צעברעכן די

שְׁוֹעֵרַע שְׁרַעְקֵלִיכַע מְנִיעוֹת - הָאֵבֶן אֲנֻגְעָהוּיבֵן שְׁפִירֵן 'נְעִימוֹת', אַ זִסְקֵיט ; די חֶשֶׁק ווערט מער און שְׁטַעַרְקֵער, מְעַן קוּמַט שׁוִין צוּם רַבִּין, מְעַן גֵּיט שׁוִין אַט אַט זײַן בײַם צײַן קוּדֶשׁ הַקְּדָשִׁים.

די פֿליגער האט געשפּעטִיגט אָבער מְעַן האט דאס נישט געשפּירט, יעדער איז פארנומען מיט זיינע אוצרות; איינער ענדיגט יעצט זיין ח"י פּרָקִים מְשֻׁנוֹת, א צווייטער שפּאַצִירט מיט זיין "בית נצחי", ער לערנט יעצט א בלאט בבלי, א בלאט ירושלמי און א פּרָק תּוֹסְפּוֹתָא; יא, אין עירפּאַרט, אין די הויז הא זיצן צענדליגער בחורים און אינגעלייט מיט א מין רואיגקייט וואס מְעַן זעט נישט... מְעַן לערנט אויפן סדר דרָך הלימוד פון הייליגן רבין, מְעַן לערנט בגירסא, באַמִירָה, בְּלִי הַבְּנָה; אזוי האט דאך דער רבי געזאגט (שיחות הר"ן, סימן עו): "ואין צריכין בלימוד רק האמירה לבר", מְעַן דאך נישט ביים לערנען נאר זאגן, "לומר הדברים כסדר", זאגן די ווערטער אויף א סדר, "וממילא רבין", און ביים סוף וועט מְעַן פארשטיין.

אינגעלייט האבן דערצייילט זייערע מעשיות וואס איז אריבער אויף זיי, עס איז נישט צום פארשטיין וואס די מחלקת איז אויפן רבין; איבעראל פארן אידן אויף ראש השנה צו זייערע רביס, אלע פארן אויף די הייליגע טעג צו גוטע אידן. עס איז דא פלעצער וואו מְעַן פארט פון פאר ראש השנה ביז נאך יום הקדוש - ואין פּוֹצָה פּה, קיינער זאגט נישט, קיינער לאכט נישט, קיינער קריגט נישט, און ווען עס קומט צו אומאן - ווערט א פייער, ווערט א קריג, הימל און ערד דרייט זיך איבער, הימל מְעַן פארט אנוועק? הימל מְעַן לאזט איבער די שטוב? עד כדי כך מְעַן איז גרייט אויף רציחה, מְעַן העצט אן די ווייב אויפן מאן צוליב די שרעקליכע פארברעך, ער פארט צו א צדיק אויף ראש השנה...

עס זענען דא אינגעלייט וואס גייען אריבער אַזעלכע רדיפות וואס אפילו דער הייליגער רבי נתן איז נישט אריבער. מיר ווייסן אז רבי נתן האט געליטן פון אלע זייטן, מוהרא"ש זאגט, רבי נתן האט געליטן צרות, רדיפות - וואס קיינער איז נישט אריבער, אָבער איין זאך איז ער נישט אריבער, ווייל ווען מְעַן האט אויפגעהעצט זיין ווייב קעגן אים, האט איר טאטע - רבי נתן ס'

שְׁווער - רבי דוד צבי זכר צדיק לברכה - איר געפֿרעגט: "זאג מיר טאכטער לעבן, דיין מאן נתן, זייט ער איז בֿרסלב - לערנט ער? דאווענט ער?" האט זי געזאגט: "טאטע, דו ווייסט אז מיין מאן האט אלץ געלערנט און אלץ געדאווענט, אבער זייט ער איז מקורב אין בֿרסלב - איז זיין התמדה און זיין תפלה אסאך שטערקער", האט רבי דוד צבי איר געזאגט: "טאכטער, בלייב מיט דיין מאן און אויב עס איז נישטא קיין פֿרנסה - זאלסטו אקערן מיט די נאז (אן אויסדרוק אויף שווער ארבעטן) צו ברענגען פֿרנסה און נישט שטערן דיין מאן פֿון זיין עבודת השם"; רבי נתן האט נישט געהאט א שווער וואס זאל אהיימשלעפֿן זיין טאכטער, רבי נתן'ס שווער איז געווען א צדיק, דער הייליגער רבי האט מעיד געווען, ער האט געזאגט פֿאר רבי נתן: "דיין שווער איז א צדיק".

היינט זענען דא אינגעלייט וואס די שווער און שוויגער זענען גרייט אויף רציחה, אבי נצחון, אבי אויספירן; זיי העצן אויף די ווייב זאל אפלאזן, צעברעכן די משפחה - פֿאר גאָוה און נצחון; דאס איז מניעות וואס איז געפֿערליך, ווייל מען טאר נישט צעברעכן א שטוב, מען דארף אלעס טון נישט צו צעברעכן די שטוב.

דער הייליגער רבי נתן האט אמאל זייער שטארק געוואלט קומען צום רבי'ן, אבער האט ער נישט געהאט קיין געלט צו קומען, האבן אים אפאר היציגע חברים צוגערעדט ער זאל פֿארקויפֿן זיין ווייב'ס שטערן טיכל, אזוי וועט ער האבן געלט אויף שפֿעזן, אבער זיין חבר רבי נפתלי האט אים נישט געלאזט דאס טון און רבי נתן האט אים געפֿאלגט און ער האט זיין גאנץ לעבן מפֿיר טובה געווען רבי נפתלי'ן פֿארן אים מחזק זיין נישט צו טון די ווילדע זאך; וואלט ער דאס געטון - וואלט געווארן א מחלקת, א גט חס ושלום, און צו קענען זיין הייליג און ערליך - דארף מען האבן א ווייב און לעבן בשלום.

* אויפֿן פֿליגער *

אויפֿן פֿליגער בין איך געזיצן נעבן אונזער ריין שליט"א, מיר האבן געלערנט אינאיינעם שלחן ערוך, די הלכות פֿון שופֿר בלאזן. אויף האב איך

געלערנט פאר מיר אביסל גמרא, מסכת ראש השנה. איך האב זיך אראפגעלייגט פאר צוויי דריי שעה און געשטעלט א שומר מיך צו וועקן צו דאווענען סליחות און שחרית. ווען מען פארט פון אמעריקע קיין אייראפע דארף מען זיין געווארענט צו דאווענען וואס פריער, ווייל מען פארט אנטקעגן דעם טאג און ביז א קורצע צייט איז שוין חצות.

מיר האבן געזאגט סליחות אינאיינעם. דער דיין רבי יונה האט פארגעזאגט, און נאכדעם האבן מיר געדאווענט שחרית. מען האט געזען דאס שיינקייט פון א איד, אפילו מען איז אויסגעקנאקט, מען וואלגערט זיך שעות אונטערוועגנס, דאך, ווען עס קומט צופרי - שטארקט מען זיך ווי א לייב צו אנטון טלית ותפילין, נישט קיין אונטערשייד נא געשלאפן נישט געשלאפן, אזוי ווי עס שטייט (במדבר כג, כד): "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא", ווי רש"י זאגט: "כשהן עומדין משינתם שחרית, הן מתגברים כלביא וכארי, לחטוף את המצות, ללבש טלית, לקרא את שמע ולהניח תפילין".

* אין פוילן *

דינסטאג פארמיטאג האבן מיר געלאנדעט אין ריישא לופט-פעלד, געלויבט דעם אייבערשטן אלע פעקלעך זענען אנגעקומען.

מיר זענען געפארן קיין ליזענסק, מיר האבן געדארפט ווארטן ביז ביינאכט, די באן פון פוילן קיין אוקריינא פארט נאר אויף די נאכט, דעריבער זענען מיר געפארן קיין ליזענסק זיך אביסל אפרוען פון די נסיעה.

מיינע פלענער זענען געווען גלייך לויפן אין מקוה און לויפן צום הייליגן רבי אלימלך זכותו יגן עלינו, איך האב געהאט א פלאן אויסצונאגן תהלים וכו', למעשה, ווען איך בין אנגעקומען קיין ליזענסק האב איך נישט געהאט קיין סאך כח, איך בין געבליבן אין די אכסניא, איך בין געווען זייער אויסגעמוטשעט פון די ערשטע חלק רייע.

איך האב געטראכט, איך וויל רופן די אלע לצים וואס שפעטן פון די נסיעה קיין אומאן, זיי שענדן אונז: "מען טוט זיך וואס מען וויל און נאכדעם פארט מען זיך אויף אומאן און מען מיינט מען קען ווייטער טון", איך ענטפער פאר די אלע, ערשטנס מען טוט נישט וואס מען וויל, קיינער וויל

נישט טון קיין עבירות, נישטא א איד וואס זאל וועלן זינדיגן, קיין איינער וויל נישט זינדיגן, נאר וואס דען, מען האט א ברענעדיגע יצר הרע וואס ברענט און ברייט און מאכט משוגע דעם מענטש. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (סוטה ג.): "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות", מען זינדיגט נישט, נאר נאכדעם וואס די קליפות און די טומאה מאכן דעם מענטש משוגע, נאך זאגן די הייליגע חכמים (אבות ד, ב): "עברה גוררת עברה", קומט דאך אויס, אז מען איז אין די יונגע יארן פארזאפט געווארן אין נישט גוטע זאכן, גייט נאכדעם א קייט; איין עבירה שלעפט די צווייטע, אבער נישט אז מען וויל גיין קעגן דעם אייבערשטן חס ושלום. צווייטנס, וואס שפעט מען פון ברוסלבער חסידים אז מען פארט אויף אומאן, פאילו מיר זענען הולטייעס, מיר פארן אנוועק יום טוב הוליען? זאלן די לצים קומען מיטהאלטן א נסיעה קיין אומאן, ווי שווער עס איז, ווי צעבראכן דער גוף ווערט, בפרט די יארן פון מלחמה, וואס די לופט איז פארמאכט, מען קען אריין אין אוקריינא נאר דורך די ערד, מען דארף פארן פון איין מדינה צום צווייטן, מען וואלגערט זיך פון איין פלאץ צום צווייטן; אלעס נאר ווייל מען וויל טון די ווילן פון הייליגן רבי'ן, מען וויל מתקן זיין וואס מען האט מקלקל געווען. אפאר מאל אינמיטן די וועג בין איד געווארן זייער איבערגענומען פון אנשי שלומינו, ווי יונג און אלט שלעפן זיך מיט די קינדער און פעקלעך, אריין אין קאר, ארויס פון קאר, אריין אין באס, ארויס פון באס, אריין אין באן ארויס פון באן, יעצט נאכאמאל אריין אין באס; מען קען אראפגיין פון זין, דאך טוען דאס אלע מיט א שמיכל, מען מאכט זיך פרייליך, מען פרויבירט זיך צו האלטן רואיג; דאס מיינט מען פארט זיך אויף אומאן און מען טוט זיך וואס מען וויל?

שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ

פאריגע וואך האט א בעל דרשן גערעדט מיט גרויס חוצפה אויפן הייליגן רבי'ן, ער האט חזק געמאכט פון די ווערטער וואס דער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן רכה), מבטיח געווען מיט צוויי עדים, אז אויב מען וועט קומען קיין אומאן צו זיין קבר און געבן א פרוטה לצדקה לזכותו און

זאגן די תיקון הכללי, די צען קאפיטלעך תהלים ... אפילו אם עצמו וגברו
 עונותיו - "וועל איך אים מתקן זיין, איך וועל אים ארויסציען ביי די פיאות
 פון שאול תחתית"; ווי שעמט זיך נישט א מענטש צו שפעטן פון ווערטער
 פון א צדיק? דער בעל דרשן האט אויפגעהעצט אן עדה קדושה, טייערע
 ערליכע אידן - קעגן ברסלב'ער חסידים, פאילו מיר גלייבן נישט אין שׁכר
 ועונש, אוי וויי, געוואלד און געשריגן, ווי קען מען רעדן אזעלכע
 לשון הרע און הוצאת שם רע אויף ברסלב'ער חסידים, אז מיר גלייבן נישט
 אין די אני מאמין פון שׁכר ועונש... ברסלב'ער חסידים פאלגן דעם רבי'ן, מען
 גייט יעדן טאג התבודדות. דער רבי האט אונז געגעבן א מתנה (לקיטי מוהר"ן
 חלק ב', סימן כה), מיר זאלן טון עבודות וואס גרויסע צדיקים טוען, פון זיך
 מתבודד זיין, זיך אפזינדערן פון אלעס פון דער וועלט, גיין אין א זייטיגע
 פלאץ, א שטילע ווינקעלע און שמועסן מיטן אייבערשטן, אים איבערבעטן
 און זיך מתודה זיין, דערציילן דעם אייבערשטן אלעס וואס מען גייט
 אריבער, אלע נפילות, אלע ירדות וכו' וכו', און אים בעטן מיט א געבעט
 ער זאל רחמנות האבן אויף אונזער נשמה, מיר זאלן נישט פארפאלן גיין.
 מיר מאכן זיך א חשבון הנפש יעדן טאג, ווערט רעדט נאך וואס טוט זיך
 ביים ציון, די בכיות, די צעקות, די וודוי דברים; דאס זעט מען נישט ערגעץ
 אנדערש, איז ווי קען מען זאגן אזא גראפע לשון הרע, אז מיר גלייבן נישט
 אין שׁכר ועונש...

ווען די בחורים האבן מיר דערציילט פון די דרשה וכו', זיי האבן מיר
 געגעבן צו הערן אפאר מינוט פון די דרשה, האט מיר דאס אזוי ווי געטון,
 איך האב געזאגט פארן אייבערשטן: "אידישע קינדער זענען זייער טייער
 און הייליג, וואס זאל מען טון אז בעלי דרשנים רעדן און העצן אויף די מאסן
 קעגן צדיקים; וויפיל בחורים און אינגעלייט וואס רייסן זיך מיט שווערע
 ביטערע נסיונות, זיי זעען נישט קיין וועג אין לעבן, און נאר דער רבי מיט
 זיינע עצות האט די כח זיי צו אויסהיילן, זיי צו ברענגען צו די העכסטע דרגא
 אין די קדושה, און צוליב די מחוצפים רעדנערס, וואס רעדן אויפן רבי'ן און
 מאכן חזק - קענען זיי נישט אננעמען מער די עצות".

ליזענסק

צוריק ווי מיר האלטן ביי די נסיעה, נאכן זיך אביסל אפרוען האב איך געדאווענט מנחה מעריב און זיך צוזאמגענומען אביסל די כחות, געלאפן אין מקנה און געגאנגען צום ציון פון הייליגן רבי אלימלך זכותו יגן עלינו. איך האב געזאגט אפאר קאפיטלעך תהלים און געמאכט אביסל וודוי דברים און אביסל געבעטן פאר אידישע קינדער.

פֿשעמישׂל

פון ליזענסק זענען מיר געפארן קיין פֿשעמישׂל צום באן סטאנציע, א וועג פון א שעה. מיר זענען געפארן מיטן באן אזוי ווי פארזארג, פון פוילן קיין אוקריינא. אויפן באן זענען געווען נאך אידן פון ארץ ישראל און פון אמעריקע. איך האב געטראפן אייניקלעך פון מוהרא"ש זכותו יגן עלינו, משפחת עסטרייכער, קינדער פון הרב הגאון רבי משה עסטרייכער שליט"א, תדב"ן פון מוהרא"ש. איך האב זיך זייער געפרייט צו זיי, איך האב זיי באגריסט, איך האב אזוי ליב מוהרא"ש, איז אויטאמאטיש האט מען ליב די קינדער און אייניקלעך. איך קום מיין לעבן פאר מוהרא"ש, אפילו מען קוקט מיך אן, מען פרעגט: "וואס מאכסטו זיך נאריש, וואס האט דיר געפעלט פארדעם?" בפרט מיין משפחה, ווען זיי הערן די ווערטער 'איך קום מיין לעבן פאר מוהרא"ש' פרעגן זיי, 'וואס...?'

דער אמת איז, וואס קען מען יענעם זאגן... אז דער צדיק מאכט אויך די אויגן הויבסטו אן זען און שפירן אייבערשטער, הויבסט אן לעבן מיט אזא אמונה, דו שפירסט ווי דער אייבערשטער איז מיט דיר, ביי דיר און נעבן דיר, מען שמועסט און מען רעדט מיט אים יעדע זאך, מען קען נישט מסביר זיין פאר אנדערע וואס מען איז זוכה ווען מען ווערט מקורב צום צדיק.

אויפן באן

אויפן באן האב איך געלערנט מיטן דיין און מיינע קינדער שלחן ערוך מיט משנה ברורה הלכות תקיעת שופר. נאכדעם האב איך אביסל איינגעדרימלט, פאר א שעה מיט א האלב. נאכן אויפשטיין האב איך זיך

אָפּגעגאַסן נטילת ידים און געזאָגט בְּרַכַּת הַתּוֹרָה, אַיף האַב פּאַרְגַעזאַגט סליחות, נאַכדעם האָבן מיר געדאַווענט שחרית.

מיר זענען נישט אַראָפּ פון באַן ביים אַריבערגיין די גרעניץ, די אוקריינער זעלנער זענען אַרויפגעקומען אויפן באַן און באַקוקט יעדנ'ס פּאַספּאַרט. אַיף זענען זיי געקומען מיט שמעק הינט באַקוקן די רענצלעך. מיט גרויסע חסדים פונעם אייבערשטן זענען מיר אַלע אַריבער בשלום און מיר זענען אַנגעקומען מיטוואך זופרי אַכט אַזייער קיין וויניציע. אַלע האָבן זיך אַראָפּגעשלעפּט מיט די פּעק פונעם באַן; פון איין זייט זענען מיר געווען גאר אויסגעמוטשעט, און פון די אַנדערע זייט זענען מיר געוואָרן אַזוי פּרייליך אַז מיר זענען שוין אין אוקריינע און נאָך אַביסל קומען מיר אָן קיין אומאן.

פון דארט זענען מיר געפאַרן מיט באַסעס קיין אומאן, אַ נסיכה פון בערך צוויי שעה. מען האט געזינגען אויפן וועג: "אַשרינוּ מה טוב חלקינו שזכינו להתקרב לרבנו" - אַ רבי וואס ברענגט אונז צום אייבערשטן, אַ רבי וואס וועקט אונז אויף פון שלאָף; מיר זאלן געדענקען פון תכלית, מיר זאלן אַריינכאַפּן תורה ומצוות און נישט זיין פאַרנומען מיט נאַרישקייטן.

אומאן

מיטוואך צוועלף אַזייער זענען מיר אַנגעקומען קיין אומאן. אַיף האַב אַריינגעלייגט מיינע רענצלעך אין מיין צימער, געלאָפּן אין מקוה און גלייך גענומען דעם שאַטל צום ציון מיט מיינע זין. מיר האָבן געגעבן אַ פּרוטאָ לצידיקה און אַיף האַב פּאַרְגַעזאַגט פאַר מיינע קינדער די תיקון הפּללי. עס איז געווען זייער הייס ביים ציון און מיר איז שיעור נישט שלעכט געוואָרן, אַז אַיף האַב נישט ממשׂיף געווען מיט מיינע קינדער; אַיף האַב פאַר זיך אַליינס געזאָגט די תיקון הפּללי מיט די תּפּלה פון הייליגן רבי נתן, זיך משתטח געווען און געזאָגט וודוי דברים.

אַיף האַב זיך געקענט אויסגיטן מיין האַרץ. דאַס פּאַרזאַגן וואָרט ביי וואָרט פאַר מיינע זין האט מיך זייער אויסגעמוטשעט, אַיף דעם האַב אַיף נישט געהאַט די כּחות; אַבער פאַר מיר אַליין איז מיר נישט געווען שווער

צו שטיין דארט, איך האב נישט געשפירט קיין היץ; ווען דו קענסט זיך אויסגיסן דאס הארץ - פידבר איש אל רעהו - שפירט מען גארנישט.

איך האב זיך אראפגעלייגט פאר צוויי דריי שעה, נאכדעם האב איך פארגעלערנט פאר אנשי שלומינו דעם דף גמרא. איך בין געווען אונטערשטעליג מיט א בלאט, ווייל אין ליעזנסק האב איך נישט פארגעלערנט. מיר האבן געלערנט מסכת קידושין דף ל, מיר האבן זיך שטארק מחי' געווען מיט די ווערטער וואס די הייליגע חכמים זאגן: "בראתי יצור הרע ובראתי לו תורה תבלין", דער אייבערשטער זאגט, איך האב פאשאפן די שווערע נסיונות, אויך האב איך פאשאפן א מעדעצין פאר די נסיונות, "אם אתם עוסקים בתורה", אויב לערנט איר תורה, "אין אתם נמסרים בידו", וועט ער נישט האבן קיין שליטה אויף ענק; תורה נעמט אנוועק די כח פונעם יצור הרע, "וואס אין אתם עוסקין בתורה", אויב לערנט איר נישט תורה, "אתם נמסרים בידו", דעמאלט האט דער יצור הרע א כח אויף אויב. מיר האבן אזוי געדאנקט דעם אייבערשטן אז מיר זענען מקורב צום רבי'ן, מיר האבן די עצות פון רבי'ן, די עצה פון "א וועג צו לערנען", א סדר דרך הלימוד, א וועג צו קענען לערנען אפילו מען פארשטייט נישט קיין לערנען, מען האט נישט קיין מעגליכקייט צו לערנען (פמבאר בשיחות הר"ן, סימן עו).

מיר האבן געדאווענט מנחה מעריב. נאך מעריב האב איך גערעדט מיט האברך יצחק פאפנהיים אז איך וויל עפענען א בית פיגא אין טבר'ן, ער האט זיך אונטערגענומען מיר צו העלפן זיין מנהל אויף אויף די שולע.

נאך א טאג אין אומאן

דאנערשטאג בין איך אויפגעשטאנען פיר דרייסיג פארטאגס, איך האב זיך גע'טובל'ט און געלערנט אפאר בלאט גמרא. איך האב פארגעזאגט סליחות, איך בין זייער נתעוורר געווארן פון די ווערטער וואס מען זאגט אין דעם פיוט (שחר קמתי): "ואין לי לבד מלתי", עס איז מיר נישט געבליבן נאר רעדן צום אייבערשטן, "ועולתי תפלתי", אפילו עס איז נישטא היינט קיין בית המקדש און קרבנות, איז אבער דא דאס דאווענען, "תודתי וביחתי", דאס וואס איך בין זיך מתודה - דאס איז במקום קרבנות,

"שיחתי מנחתי", דאס שמועסן מיטן באשעפער - דאס איז מיין קרבן; די ווערטער פון סליחות איז אזוי צוקערדיג, ווי מיר זאגן און בעטן דעם באשעפער אז מיר האבן טאקע גארנישט, "לבד בך אזכיר שמך מעוז צור ישועתי", אבער דעם באשעפער האבן מיר און אים וועלן מיר נישט אפלאזן.

שחרית איז דער דיין געווען בעל תפלה, איך האב געליינט און געבענטשט ברכת הגומל. דער גאנצער עולם האט געבענטשט - יעדער באזונדער - די ברכה, אלע האבן מיר אינזין געהאט 'מיר דאנקען דיך טאטע אז דו טוסט מיט אונז אזויפיל גוטס, אז מיר זענען מקורב צו אזא רבי וואס נעמט אונז פון וואו מיר זענען און האט אזוי רחמנות אויף אונז און ברענגט אונז צו אזעלכע מדריגות'.

נאכן דאווענען האב איך פארגעלערנט דעם בלאט גמרא, מסכת קידושין דף לא. די גמרא רעדט פון די מצוה פון פיבוד אב ואם, די שיעורים זענען אפגעכאפט מען קען דאס אויסהערן, עס איז כדאי צו הערן, אין אומאן איז דא דיבורים חמים כגחלי אש (לקיטי מזהר"ן חלק א', סימן כ).

נאכן דאווענען בין איך געפארן מיט האברף העניף גרוזאיר צו א לוייער (עורף דין) ערלעדיגן פנוגע דעם גייעם בית המדרש וואס מיר בויען יעצט אין אומאן.

יעדע פאר מינוט זענען אנגעקומען נאך געסט מכל קצוי תבל, מען האט זיך געטראפן, אנשי שלומינו, מיט אזא שמחה אז מען האלט שוין דא, מען געפינט זיך אין אומאן, מען האט צעבראכן די מניעות, יעדער איינער זיינע שוועריקייטן.

הנחת אבן הפנה

נאכמיטאג האבן מיר געמאכט א מעמד הנחת אבן הפנה פארן גייעם בנן בית המדרש וואס מיר הויבן יעצט אן בויען, עס לאזט זיך נישט גלייבן ווי שנעל די קהילה צואוואקסט זיך; ווער האט דאס געקענט טראכטן, אז שוין וועלן מיר דארפן בויען א גרויסער שול, ווען מיט קוים אפאר יאר צוריק, זעקס יאר צוריק - האבן מיר באנייט דעם בנן.

האברך אברהם הערש גרו יאיר דער גבאי פון שטעטל האט אנגעפירט דעם מעמד, ער האט גערעדט. נאכדעם האט אויפגעטרעטן האברך יואל הכהן ראזענבערג חבר הנהלה, ער איז דער וואס האט געברענגט דעם געדאנק פון בויען דעם ערשטן בנין און יעצט דעם צווייטן בנין.

עס זענען געקומען אפאר חברים און געברענגט די ערשטע געלט צו קענען אנהויבן מיט די ארבעט. דער ערשטער איז האברך אברהם אלי פרידריך, ער האט געגעבן די געלט צו קויפן די שטחים פארן בנין. ער האט דערציילט אז מענטשן האבן אים געפרעגט פארוואס ער זיצט אויפן פליגער פון אונטן מיט א פשוטע זיץ, פארוואס קויפט ער נישט פון די ערשטע קלאס זיצן? האט ער געזאגט: "פארוואס אויסגעבן שווערע טויזנטער דאלער פאר א וועג פון ניין שעה, אין די צייט קען איך געבן די געלט פאר די מוסד צו קענען קויפן שטחים, בנינים, פארשפרייטן דעם רביניס ליכטיגקייט פאר די וועלט".

איך האב גערעדט אפאר מינוט, ארויסגעברענגט וואס פאסירט פון יעדע קליינע גוטע זאך וואס מען טוט, ווי מען מאכט אין הימל א גרויסע טראסק, א הנחת אבן הפנה, פון יעדע שטיינדל, פון יעדע גוטע זאך וואס מיר טוען.

אויך האב איך מחזק געווען אנשי שלומינו; אפילו מען איז פארמאטערט, מען איז אונטערנוועגנס, מען דארף ליגן אין בעט - קען מען אין בעט שעפשען מיט די ליפן תפילות. דאס טו איך אין אומאן, די ערשטע טאג ווען איך דארף אביסל ליגן, זיך אפרוען - רעד איך אין בעט צום אייבערשטן.

אויך האברך משה איינהארן האט גענומען די זכות פון די עשרה ראשונים. עס איז אזוי אינטערעסאנט צו זען ווי אינגעלייט וואס זענען פארמעגליך, בעלי בתים, פירן שיינע ביזנעסער - קומען אין אומאן, טוען זיך אן שירצלעך און שטייען אין קאף, העלפן קאכן פאר אנשי שלומינו.

מושי איינהארן, פון ווען מען קומט אן, ביז יום טוב - שטייט ער אין קאף מיט שלומי יאקאבאוויטש דער גבאי פון בית התבשיל, זיי שטייען און קאכן,

גרייטן אן דעם יום טוב. אויף מיין זון א כולל אינגערמאן שטייט אין קאף, אויף לייבי אפעל, הפחור דודי דייטש און נאך, אלע ארבעטן בהתנדבות, קיינער פארדינט נישט דא א פרוטה, אפגערעדט די צוויי גבאים, האברך יחזקאל סאמעט, א מלמד א גאנץ יאר ביי אונו אין חדר, און האברך העניף אינדיג, חבר הנהלה; די צוויי ארבעטן א גאנץ יאר פאר ראש השנה, אלעס בתור התנדבות, זיי מאכן נאך זייער ראש ישיבה וואס פרוברט אויף א גאנץ יאר צו משמש זיין דעם רביין מיט די פונוה, צו באקומען טענות און ביזנות. מענטשן קומען אן אויסגעמוטשעט, און אויף וועם גייט די טענות? אויף די גבאים; וואלט מען איינגעשטאנען אין א פלאץ וואס מען קען נישט קיינעם, און די וואסער פארלעשט זיך, אדער די לעקטער - איז דאך נישטא אויף וועם צו שרייען, אבער דא אז מען איז נאנט, מען קען זיך - דעמאלט פארלירט מען זיך, און אנשטאט זאגן שיינע ווערטער - קומט ארויס די פנימיות וכו'.

אויף האברך הערשי פ"ץ איז געווען פון די וואס מען האט אויסגערופן וואס האבן געגעבן פארן נייעם בית המדרש.

אויף האברך יצחק רוטנער פון לעיקוואוד, האברך שבתי מזרחי פון שטעטל, האברך מרדכי אהרן היילפרין חבר הנהלה פון שטעטל.

אויף האברך יוסף פריעדמאן פון שטעטל האט גענומען די זכות פון זיין פון די עשרה ראשונים. אינטערעסאנט איז אז די וואס געבן - געבן איבעראל; ווען מען בויט די חדר, ווען מען בויט א מקוה, וואס מען בויט נאר - נעמען זיי א טייל אין די מצוה.

אויף האברך אלי קנאלל מיט האברך משולם פינטער; זיי ביידע קומט א באזונדערע זיישר כח פארן אהערשטעלן די נסיעה פאר היכל הקודש. מען האט נישט קיין השגה וויפיל מי און פלאג זיי לייגן אריין א גאנץ יאר אז מיר זאלן האבן א וועג פאר אונו מיט אוינזערע קינדער צו קומען צום רביין. איך בין זיי זייער מפיר טובה פארן העלפן די קהילה, און די וואס בארעדן - רעדן נאר פון זיך; וואלט מען געפארן מיט אן אייגענעם פלאץ און ווען עס קלאפט נישט הונדערט פראצענט - איז דאך קיינער נישט שולדיג, אבער ווען איינער

העלפֿט און מען איז נאנט צו יענעם - ווערט יענער גלייך שולדיג אויף אלעס. אזוי איז מיט יעדע זאך, אז איינער דארף וויכטיג עפעס ערלעדיגן און ווען עס גייט נישט, אויב איז ער חתונה געהאט - איז די ווייב שולדיג, איז ער נישט חתונה געהאט - זענען זיינע עלטערן שולדיג, און אז זיינע עלטערן זענען נישט מיט אים - טרעפט ער שוין איינעם וועם צו באשולדיגן. איך פֿערזענליך בין אים זייער דאנקבאר פֿארן מיר העלפֿן מיט די גאנצע קהילה אנקומען צום רבי'ן די לעצטע פֿאר יאר.

אלע אינגעלייט וואס האבן א טייל גענומען אין זיין פון די עשרה ראשונים האט מען מכבד געווען צו לייגן אביסל ליים ביים פונדאמענט. דער אייבערשטער זאל העלפֿן מיר זאלן קענען ענדיגן דעם בנן וואס שנעלער, מיר זאלן האבן א פֿלאץ פֿאר תורה ותפלה מיט ישוב הדעת. איך וויל זייער שוין אנהויבן בויען א דריטער בנן, נאך א בנן צו שלאפֿן און עסן. איך וויל דאס אהערשטעלן פֿאר די אנשי שלומינו וואס עס איז זיי נישט באקוועם צו שלאפֿן מיט אזויפיל מענטשן אין איין צימער אויף באנק-בעטן, איך וויל מאכן א בנן ספעציעל באקוועם פֿאר זיי.

ליל זכור ברית

דאנערשטאג פֿארנאכטס האב איך פֿארגעלערנט נאך א בלאט גמרא (קידושין דף לב). נאכן שיעור האבן מיר זיך מחזק געווען אז מיר זענען אין אומאן און מיר דארפֿן געדענקען נישט צו בטל'ן די צייט. נאך מעריב האב איך זיך אראפגעלייגט צו זיין אויסגערוט.

צו סליחות איז צוגעגאנגען צום עמוד אברהם הערש גרו יאיר, דער גבאי פון שטעטל. עס איז געווען א גרויס התעוררות. איך האב זיך גע'טובל'ט אין מקנה ביי אונז אין בנן און געגאנגען זאגן סליחות.

איך האב זייער שטארק געוויינט ביי סליחות און געהאט א גוטע התבודדות. יעדעס יאר ווען עס קומט ליל זכור ברית כאפט מיר אן א געוויין וואס איך קען נישט איינהאלטן אין זיך, בפרט ווען דער בעל תפלה הויבט אן פֿארזאגן די פסוקים פון "אשרי העם יודעי תרועה" מיט די נוסח פון ראש

השנה - צערייט עס דאס הארץ און מען קען זיך זייער גוט אויסגיטן דאס הארץ צום אייבערשטן.

סליחות האט גענומען בערך צוויי שעה, פון איינס ביז דריי אזייגער.

נאך סליחות איז געווען פדיון נפש, ביז פיר אזייגער.

נאכדעם האב איך געלערנט גמרא, זיך פארגעקוקט דעם בלאט גמרא פון ערב ראש השנה מיט מיינע זין, נאכן לערנען בין איך ארויף צום ציון זאגן די תיקון הפללי און זיך משתטח זיין מיט וודוי דברים. די וועג צום ציון פון אונזער פלאץ נעמט צו גיין צופיס אביסל ווייניגער פון א האלבע שעה, יום טוב גייען מיר צום ציון ביידע טעג פארטאגס און ערב ראש השנה איז צוגעשטעלט דורך די גבאים פון די רענט קאמפיין א שאטל וואס פארט יעדע צען מינוט, דאס איז גרינגער פון גיין א לאנגע וועג צופיס.

די שאטל טראגט פמעט ביזן ציון, די פארגאנגענע יארן פלעגט עס טראגן ביז דעם נייעם שיינעם פראקטפולער בנן פון הרב ר' יצחק שליט"א, די יאר האבן די פאליציי פארמאכט די גאס, איז דער שאטל געבליבן אויבן ביים אנהויב פונעם גאס.

ערב ראש השנה

נאך שחרית האבן מיר געלערנט אינאיינעם א בלאט גמרא (קידושין דף לג). נאכן שיעור האבן זיך אויפגעשטעלט יונגע און אלטע מיט סיומים, א טייל האבן מסיים געווען ש"ס, א טייל ד' חלקי שלחן ערוך, תיקוני זוהר, כל כתבי רבינו; עס איז געווען אזא מענוג צו זען ווי רייע תלמידי היכל הקודש זענען, יעדער איינער מקטן ועד גדול לערנט שיעורים פסדרן בכל חלקי התורה על פי סדר דרך הלימוד (המבאר בשיחות הר"ן, סימן עו).

נאכדעם איז געווען פדיון נפש ביז חצות, ביי חצות האב איך אויסגעפאסט און זיך אביסל אראפגעלייגט צו זיין אויסגערוט פאר יום טוב.

ערשטע נאכט ראש השנה

ביים זמן הדלקת הנרות האב איך געצינדן ליכט לכבוד שפת יום טוב, איך האב געדאווענט מנחה פארן עמוד. מען האט אנגעהויבן ביים זמן אזוי

ווי עס ווערט געברענגט (משה אפרים סימן תקפא, סעיף נו), מען פירט זיך צו דאווענען דעם לעצטן תפלה פון יאר לענגער ווי געווענליך.

מערבית האט פארגעדאווענט האברך אברהם הערש גרו יאיר, דער גבאי אין שטעטל. ער האט אנגעהויבן מיטן פיוט "אחות קטנה", מיט די הערליכע נוסח וואס מען פלעגט הערן ביי מוהרא"ש זכותו גגן עלינו. די ווערטער פונעם פיוט מיטן נוסח שניידט אויף א פארשטאפטע הארץ. איך האב זיך אזוי אויסגעוויינט ביים זאגן די ווערטער: "מתי תעלה בתך מבור", ווען וועסטו רבוננו של עולם ארויפברענגען דיין טאכטער - נשמות ישראל - פון גלות-גרוב, "ומבית פלא, עלה תשבר", פון ארעסט-הויז זאלסטו אונז אויסלייזן; אידן זענען אזוי טייער און אזוי וואויל, מיט אלע שווערע גלותן וואס מיר גייען אריבער, "ובכל זאת, לא ממך נעו מעגלותיה", מיט דעם אלעם טוען מיר נישט אנוועק גיין פונעם אייבערשטן.

עס איז נישט מעגליך צו באשרייבן די געפילן וואס מען שפירט ראש השנה בינאכט ביים רבין, ווי מען הויבט זיך אן אזוי שטארק צו בענקען צום אייבערשטן. די שמחה, די ליבשאפט - איז נישט אויסצוהאלטן, מען שפירט ווי מען גייט אויס צום באשעפער און מען בעט: "זמירות הבת וחסקה תגביר", מאך שטערקער דאס גלוסטונג פון דיין טאכטער - די אידן, און דאס ווילן צו זינגען צו דיר, "לחפץ קרבת הודה", מיר זאלן וועלן נאר דיר, מיר זאלן וועלן נאר נאנטקייט צו דיר באשעפער, "ותעביר מלב דאבת נפשה", און טו אפ פון אונז דאס ווייטאג, נעם אנוועק פון אונז דעם יצר הרע; איך פרוביר יעצט צו געדענקען די געפיל וואס מיר האבן דעמאלט געשפירט - אבער עס איז נישט שייך...

מען האט אנגעהויבן מיט "קבלת שבת", די יאר איז ראש השנה אויסגעפאלן אום שבת קודש. מען האט געזינגען אינאיינעם לכה דודי, ביי אונז זינגט מען דעם גאנצן לכה דודי, מען לאזט נישט אויס קיין שטיקלעך אום שבת וואס געפאלט יום טוב, מען זינגט די גאנצע זאך.

"לא תבושו" האט מען געזינגען מיט א גרויס שמחה, נאכדעם "מזמור שיר ליום השבת" - האט מען געזאגט מיט גרויס שמחה; "טוב להודות לה",

ווי גוט איז צו לויבן דעם אייבערשטן, "וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֲלֵינוּ", און צו זינגען צו אים, און מיר האבן זוכה געווען צו קומען צום - "צַדִּיק פִּתְמוֹר יִפְרַח", צום הייליגן רבי'ן, וואס ברענגט אונז אזא שטארקע אמונה, מיר זאלן לעבן - "לְהַגִּיד כִּי יֵשֶׁר ה'", אז דער אייבערשטער איז גוט, "צוּרִי וְלֹא עוֹלָתָהּ בּוֹ", דער אייבערשטער מאכט נאר גוט. נאכדעם "ה' מְלֹךְ". עס איז געווען אזוי זיס דאס דאווענען, עס האט געשניטן דאס הארץ. ביי אונז איז דער מנהג אז "קדיש יתום" זאגט דער שליח ציבור, נישט יתומים.

ברכו

דער חזן האט אויסגעשריגן "ברכו" און דער עולם האט זיך צוזינגען דעם ראש השנה דיגער תנועה. יעדער האט געוויינט פון שמחה אז מיר גייען יעצט אריין אין א נייעם יאר, "תחל שנה וברכותיה", מען האט זיך געשפירט אין "גן עדן", אזוי זיס, אזוי הייליג געווען, אזויפיל הרהורי תשובה, אזוי ריין.

ביי אונז איז דער מנהג אז אלע גייען ווייס, ווייסע בעקיטשע, ווייסע קיטל, ווייסע זאקן; מען זעט אויס ווי מלאכים.

האברף שבתי מארקוס דער גבאי פון וויליאמסבורג שול, ער האט מכבד געווען צו פתיחת הארון. ער האט מיך מכבד געווען מיט פתיחת הארון פון לדוד מזמור, נאכן דאווענען האט דער גבאי הנ"ל אויסגערופן אז מען וועט ווינטשן לשנה טובה אינעם אונטערשטן שטאק, כדי מען זאל קענען אנגרייטן די סעודה אין בית המדרש.

לשנה טובה האב איך געווינטשן פאר אלעמען כמעט די זעלבע ברכה, מען זאל האבן א יאר פון דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן, א יאר פון דינען דעם אייבערשטן בשמחה, א יאר פון א שטארקע אמונה; ווייל אין דעם איז אלעס תלוי, אז מען לעבט מיט אמונה, מען לעבט מיטן אייבערשטן - האט מען שוין אלעס.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (נדרים מא.): "דעת קניית, מה חסרת", האסט אמונה? לעבסט מיט (דברים ד, לה): "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים, אין עוד מלבדו", מה חסרת - פעלט גארנישט, דאס איז אלע תפילות וואס מען

בעט ראש השנה, "זכרנו לחיים", הייליגער באשעפער איה וויל לעבן מיט דיר, 'מלך חפץ בחיים', הייליגער באשעפער איה וויל נאר דיה, 'וכתבנו בספר החיים', פארשרייב מיה אינעם ספר של צדיקים וואס לעבן מיט אמונה, 'למענה אלקים חיים'."

די ערשטע סעודה

מען האט געזינגען זמירות: "שלוש עליכם", "רבון העולמים" ביז "מלך תמים דרכו", "אשת חיל". איה האב געמאכט קידוש און יוצא געווען דעם גאנצן עולם און געטיילט פאר אלעמען קידוש וויין און יעדן איינעם נאכאמאל געווינטשן: "א זיס יאר".

די סעודות, די עסן - איז געווען מלא טעם. אלעס איז געקאכט געווארן דורך אנשי שלומינו מיט אסאך תפילות. עס איז געווען צוגעגרייט אלע סימנים; עפל, האניג, טייטלעך און מילגרוים. דער דיין שליט"א האט מיר געמאכט אן איבעראשונג, ער האט מיר געברענגט פון מיין טאטע שליט"א, אדמו"ר מקארלסבורג - א שאכטל האניג, דבש חי. ער האט מיר געזאגט, מיין טאטע האט אים געבעטן ער זאל מיר דאס געבן בינאכט ביי די סעודה. דאס איז מיר געווען א גרויסע שמחה, צו באקומען א זאך פון מיין טאטע שליט"א, דאס ווייזט אז ער טראכט פון מיר און ער פרייט זיך אז איה בין אין אומאן.

עלף אזייגער האבן מיר געענדיגט די סעודה, מען האט געליינט קריאת שמע של אריז"ל און געגאנגען שלאפן. פיר אזייגער פארטאגס איז שוין די מקוה געווען אנגעפילט, פינף אזייגער פארטאגס איז געווען די גמרא שיעור (קידושין דף לד). א הערליכע מחזה צו זען ווי ראש השנה פארטאגס זיצן הונדערטער אידן און לערנען גמרא, איה וויל לאדענען אלע וואס רעדן קעגן ראש השנה אין אומאן זאלן איינמאל קומען מיטהאלטן ווי הייליג דארט איז, ווי ערליך מען פירט זיך, רוב אנשי שלומינו רעדן נישט דעם ערשטן טאג, מען איז בתענית הדבור, און אפילו די וואס רעדן - רעדן נאר דיבורי התחזקות, יעדער איינער דרייט זיך מיט א ספר; איינער מיט א משניות, א צווייטער מיט א גמרא און מיט א תהלים.

נאכן דף שיעור זענען מיר אינאיינעם געגאנגען צום רבינ'ס ציון, א וועג פון א האלבע שעה. ביים ציון בין איך געשטאנען אביסל ארויפציר, צווישן די ספרדי'שע אידן, וואו זיי דאווענען. זיי האבן דעמאלט געזאגט די פיוטים פון פאר הויכע שמונה עשרה פון שחרית, זייער נוסח האט מיר געעפנט מיין הארץ, איך האב געענדיגט תיקון הכללי און זיך אזוי אויסגעוויינט, איך האב געהאט זייער א גוטע התבודדות.

שחרית דעם ערשטן טאג

פסוקי דזמרה האט פארגעדאווענט מיין זון הרב שלמה שליט"א, זייער הארציג. שחרית האב איך פארגעדאווענט. די יאר שבת ראש השנה האבן מיר געזינגען אויף א-ל אדון די הערליכע ניגון וואס מען זינגט אין סאטמאר. די מלמדים ר' נחמן נתן קרויס און די שניצלער ברידער האבן דאס אויסגעלערנט פאר די קינדער, און אהערגעשטעלט א הערליכע קאפעליע. עס דארף ווערן ארויסגעברענגט לשבח די חשוב'ע מלמדים ווי זיי געבן זיך אזוי אנוועק פאר אונזערע קינדער. ר' נחמן נתן קרויס, די שניצלער ברידער - ר' ישראל יוסף, ר' הערשל און ר' בערל. אויך ר' יואל טייטלבוים און ר' יואל פריעדלענדער. דער מנהל פון שטעטל ר' מרדכי, און ר' ישעי' איידלס, און אויך די וואס האבן געהאלפן טיילן ביים דאווענען טיקעטס. אויך דארף מען דאנקען האברוך אהרן שלמה שווארץ, דער גבאי פון אונזער בית המדרש אין סטעטן איילענד, ווי ער שטעלט צו פרסים, ער שלעפט זיך מיט רענצאלעך פרייזעס קיין אומאן אז די קינדער זאלן זיך צושטעלן ביים לערנען און דאווענען.

די יוצרות האט מען די יאר אויסגעדרייט, מען האט געזאגט דעם ערשטן טאג די יוצרות פונעם צווייטן טאג.

קריאת התורה

ר' מרדכי אינדיג דער מנהל פון חדר אין שטעטל האט געליינט. די גבאים ר' שבתאי און ר' אשר בער האבן פארקויפט די עליות, די געלט גייט פארן בנן אין אומאן. צוויי אינגעלייט האבן געגעבן א נאמען פאר די גייע געבוירענע קינדער, האברוך שבתאי מארקוס און האברוך שלמה

אפעלדארפער, איך האב געגעבן די נעמען. שלמה אפעלדארפער האט געגעבן "פיגא" נאכן רבינ'ס מאמע, און שבתה האט געגעבן "יהודית" נאך א באבע.

תפילת מוסף

צו מוסף בין איך אויך צוגעגאנגען צום עמוד. מוהרא"ש זכותו יגן עלינו האט מיר אפאר מאל געזאגט: "איך וויל דו זאלסט אויך דאווענען פארן עמוד תפילת מוסף, אבער נאכנישט יעצט", איך האב עס אנגענומען אז מוהרא"ש האט מיר געוואלט מרמז זיין אויף יעצט, אז איך זאל דאווענען אויך מוסף, די תפילות זענען געווען מיט גרויס התעוררות.

נאכן דאווענען איז געווען א קידוש אינאיינעם מיט סיפורי מעשיות, מען האט גערעדט ביים קידוש אז מענטשן קוקן אן מאדנע די ברסלב'ער אינגעלייט אז זיי פארן אוועק ביים האבן א קינד, דאס איז נאר ווייל זיי האבן נישט קיין השגה אין רבינ'ס ראש השנה. וואלט איינער צוגעזאגט א גרויסע סכום געלט, הונדערט טויזנט דאלער - וואלטן אלע געגאנגען און געלאזט די ווייב אליין גיין האבן דאס קינד, קיינער וואלט נישט געקרוםט מיט די נאז, מה שאין כן ווען מען פארט צום צדיק אויף ראש השנה וואס האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן תג) "אלע מוזן קומען" און ער איז מתקן יעדן איינעם אפילו דעם וואס ער קען א גאנץ יאר נישט מתקן זיין (שם, סימן תז), נאר דעמאלט קרוםט מען מיט די נאז און מען ווערט א משוגענער פארן אוועק פארן.

סעודה דעם ערשטן טאג

נאכן דאווענען האבן די בחורים און אינגעלייט געהאלפן אנגרייטן די סעודה אין בית המדרש. עס איז געווען א שווערע ארבעט, פאר יעדע סעודה און נאך יעדע סעודה צו אנגרייטן און צו אוועק פאקן און צוריק שטעלן דעם בית המדרש, מען האט געזען בחורים און אינגעלייט האבן מיט זייער גאנצע הארץ געהאלפן מיט א שמחה משמש זיין דעם רבי'ן, יעדע זאך וואס מען מאכט אין אומאן איז א שמוש פארן רבי'ן און מען איז זוכה צו גרויסע ישועות.

איך האב געמאכט קידוש און געטיילט פאר אלעמען קידוש וויין און יעדן געווינטשן. ביי די סעודה האט מען געזינגען שיינע ניגונים לכבוד יום טוב.

מיטל נאכט

צווישן מנחה און מעריב האב איך גערעדט, קודם האט מען געזינגען אפאר ווארעמע ניגונים. מיר האבן גערעדט פון די אמונה וואס דער הייליגער רבי געבט אונז, מען זאל לעבן מיטן אייבערשטן (איך האף מען וועט אראפשרייבן די שיינע דיבורים וואס מען האט גערעדט, און אלע שמועסן).

תפילת מעריב האט אויך געדאווענט אברהם הערש, די סעודה האט אויך געהאט אלע טעמים, עס איז געווען מער פרייליך, דינא רפוא. אפאר אינגעלייט האבן געזינגען שטיקלעך חזנות. ר' חייקל איז געווען א חזן ביים רבי'ן, איינמאל זאגט אים דער רבי: "חייקל זינג", פֿרעגט ער דעם רבי'ן: "זינגען בעל תפילה איש אדער חזניש?" זאגט דער רבי: "זינג חזניש".

מען האט געענדיגט די סעודה אויך עלף אזייגער און זיך געלייגט שלאפן צו זיין אויסגערוט, קענען דאווענען און שופר בלאזן.

צווייטע טאג שחרית

פיר פינף אזייגער פארטאגס איז שוין געווען אזוי ווי אינמיטן טאג, אנגעפילט מיט מענטשן. מיר האבן פארגעלערנט דעם בלאט גמרא (קידושין דף לה-לו) און געגאנגען צום ציון, אלעס אזוי ווי דער ערשטער טאג.

צו פסוקי דזמרא איז צוגעגאנגען מיין זון הרב אלחנן חיים שליט"א, זייער הארציג געדאווענט.

שחרית האב איך געדאווענט, עס איז געווען היבש שווער צו שטיקן דאס וויינען, בפרט די שטיקל אנהויב הויכע שמונה עשרה: "אתיתי לחננה בלב קרוע ומרתח", דער שטיקל איז זייער שווער פאר צו זאגן, ווייל סיי די ווערטער און סיי די נוסח שניידן אזוי אריין אין הארץ, מען וויל אויספלאצן ביי יעדע ווארט אין א געוויין, און מען קען נישט וויינען ביים עמוד, מען דארף זאגן קלאר שייין די ווערטער.

תקיעת שופר

איך בין געלאפן זיך טובלען אין מקנה פאר תקיעת שופר. מוהרא"ש שרייבט אינעם מחזור: "אם יש מקנה בתוך בית המדרש תרד ותטבל במקנה טהרה לתוספת קדושה", אויב איז דא א מקנה אינעם בית המדרש - זאל מען גיין זיך טובלען צו באקומען נאך מער קדושה. מען האט אנגעהויבן: "למנצח לבני קרח מזמור".

עדע מאל עס קומט צו תקיעת שופר כאפט מיר אן א פחד ואימה, עס ציטערן מיר מיינע איברים. אויף די אלע לשם יחודים און יהי רצון וואס דער בעל תוקע זאגט, דאס זאג איך בשעת מען פארקויפט די עליות און בשעת דער גבאי מאכט די מי שברך'ס, ווייל איך וויל נישט אויפהאלטן דעם עולם.

די תקיעות דמישב האב איך געבלאזן. ווען מוהרא"ש זכותו גגן עלינו וואלט מיר נישט געהייסן בלאזן שופר וואלט איך געציטערט צו בלאזן שופר ביים הייליגן רבינ'ס קיבוץ, אבער אז מוהרא"ש האט מיר געגעבן די שופר צו בלאזן פאר דריי יאר און מיר געלעבנט די פונות וואס צו מכונן זיין - אויף דעם סמך בלאז איך שופר.

איך האב גערעדט אפאר דיבורים פאר תקיעת שופר, מען זאל זיך נישט אונטערשאצן, מען זאל וויסן אז איין קליין ווארט וואס מען רעדט ארויס צום אייבערשטן מאכט א גרויסע רעש אין הימל, אז מען זאגט: "טאטע, איך וויל זיין גוט, טאטע העלף מיר" - דאס מאכט א רעש אין הימל. מיר האבן געהאט אינעם דף ראש השנה אינדערפרי: "רבי מאיר אומר, בין כף ובין כף", סיי מען פירט זיך אויף גוט און סיי מען איז נישט וואויל - אתם קרוים בנים", זענען מיר קינדער פונעם אייבערשטן, און א טאטע ווארפט נישט אנוועק קיין קינד, "מורי ורבותי, לאמיר זיך אויסקרעכצן צום אייבערשטן, לאמיר אויסנוצן די הייליגע מינוטן".

אויף האב איך געזאגט די ווערטער וואס מוהרא"ש זכותו גגן עלינו פלעגט זאגן פאר תקיעת שופר, וואס דער אריז"ל זאגט, אז די ווארט שופר גייט ארויס פונעם פסוק: "ש'רש פ'רה ר'אש ו'לענה" (דברים כט, יז), אז שופר נעמט ארויס די רשעות וואס ליגט אינעם מענטש, און ביי תקיעת שופר קען

מען זוכה זיין זיך אויסנוואשן דאס הארץ, ארויסגעמען אלע פיינטשאפט וואס מען האט צו אנדערע. מוהרא"ש האט געוויינט און געבעטן: "אויב איז דא אין שול איינער וואס האט פיינט א צווייטן בעט איך אים ער זאל ארויסגיין פון שול", איך האב זייער געבעטן אנשי שלומינו מען זאל זיך שוין אויפהערן פיינט האבן, מען זאל שוין אנהויבן לעבן מיט ליבשאפט, זוכן גוטס ביים צווייטן און זיך מוחל זיין.

דער בעל מקריא איז געווען רבי מרדכי אינדיג און דער בעל תוקע ביי תקיעות דמעמד איז געווען דער דיין שליט"א. עס איז געווען א גרויסע התעוררות, אלע האבן זיך מתבודד געווען, אלע האבן תשובה געטון, אלע האבן געבעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו זיין ערליך דאס יאר.

נאך די תקיעות זאגט מען די פסוקים פון "אשרי העם יודעי תרועה, בשמך יגילון, כי תפארת עזמו" - מיט א הארץ רייסענדע נוסח פון ברסלב, די התעוררות וואס קומט דעמאלט פאר - איז נישט צו באשרייבן, א שטיין קען צעגיין.

תפילת מוסף האב איך פארגעדאווענט. דער דיין שליט"א האט געבלאזן די תקיעות, אשרי עין ראתה כל זאת, די הערליכע דאווענען מיט די בענקשאפט וואס אנשי שלומינו האבן צום אייבערשטן. נאך תקיעה גדולה, די טעגן פון התקבל, ווי די גאנצע שול הויבט זיך אין די לופט - איז א זאך וואס מען דארף זען דאס צו פארשטיין.

די אינגעלייט חזקי, העניף און שלומי האבן זיך אזוי צעריסן אז אלעס זאל קלאפן, די סעודות און אלעס; דער אייבערשטער זאל זיי געבן א זיסע יאר. דער ראש השנה, די אלע תפילות און גוטע זאכן וואס איז ארויס פון אונזער קיבוץ זאל זיי זיין פאר א זכות.

צווייטע טאג סעודה

די סעודה איז געווען הערליך שיין, יעדער איז געווען פרייליך אז ראש השנה איז מען געווען ביים רבי'ן, מען האט געזינגען און געטאנצן, אויך ביי די סעודה האבן אינגעלייט און בחורים געזינגען הערליכע חזנישע שטיקלעך.

תשליף

די יאר איז מען געגאנגען תשליף דעם צווייטן טאג, ווייל דער ערשטער טאג איז געווען שבת. דער דוין שליט"א האט מיך געפרעגט פארנואס מען גייט תשליף פאר מנחה, עס שטייט מען זאל גיין נאך מנחה; איך מאך אזוי ווי איך האבן געזען ביי מוהרא"ש. לכאורה ווייל עס איז גרינגער פאר אנשי שלומינו דאס דאווענען מנחה מעריב דרשה - אויף איינמאל.

מען האט געטאנצן נאכן זאגן תשליף, די שמחה איז געווען זייער גרויס.

געזעגענען

נאך תשליף האבן מיר געדאווענט מנחה, נאך מנחה האב איך גערעדט אביסל. קודם האט מען געזינגען אפאר שיינע ניגונים, דער ניגון "אין ברוסלב ברענט א פייער", דער ניגון "איך האב אויסגעפירט" און דער ניגון "מי לי בשמים", מיר האבן זיך מחזק געווען מען זאל אהיים נעמען דעם רבי'ן אויף א גאנץ יאר, מען זאל אנהויבן רעדן צום אייבערשטן, זיך מתבודד זיין, נאר אזוי קען מען זיין א איד, נאר אז מען איז זיך מתבודד.

אויף האבן מיר גערעדט פון לערנען יעדן טאג גמרא, אפילו מען פארשטייט נישט דאס לערנען.

אויף האבן מיר זיך מחזק געווען מען זאל נישט האבן מיט לצים, נישט אויסהערן מענטשן וואס מאכן ליצנות פון רבי'ן און פון זיינע תלמידים, א מענטש קען זוכה זיין צו שפירן דעם אייבערשטן, שפירן טעם גן עדן, זיין דבוק מיט א שטארקע דביקות, און איינער קומט און געבט א מאף א תנועה פון ביטול מיט זיין יד הקטנה און דאס איז מעפב מלראות אורות גדולים וסודות נפלאים ונוראים (עיין לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן קלג).

נאכן שיעור האט מען זייער געטאנצן: "אשרינו מה טוב חלקינו שזכינו להתקרב לרבנו".

תפילת מעריב האט פארגעדאווענט מרדכי ראזענפעלד, ער דאווענט זייער שיין, אויף האט ער אנגעפירט די קאפעליע ביי אלע סעודות.

הבדלה האב איך געמאכט פארן זמן. איך האב אויסגערופן אז דער דוין

שְׁלִיט"א האט גע'פסק'נט מען קען מאכן הַבְּדֵלָה אויפן כּוּס פּאַרן זמן, הָיוֹת מען יאָגט זיך זייער, מען דאַרף אַרויספאַרן ביז אַ האַלבע שעה, אָבער מען זאל נישט טון קיין שום מְלָאכָה פאַרן זמן.

אויפן וועג אהיים

גלייך נאכן זמן, ניין אזייגער, זענען מיר אַלע געווען אויף די באַסעס, אפּאַר הונדערט אידן מיט קינדער, מיר זענען אַרויסגעפאַרן אויף אַ לאנגע נסיעה פון צען שעה. מען האט זיך אפּגעשטעלט אינמיטן וועג עפּעס עסן, עפּעס טרינקען, דער עולם איז געווארן מער און מער אפּגעמאַטערט, אָבער וויפיל אידן האב זיך נאכגעפּרעגט ביים עולם האט קיינער נישט חרטה געהאט פאַרן קומען, אַלע האבן געזאגט אז קומענדיגע יאר קומען מיר נאכאַמאל, מען מאכט שוין תּפִּלָּה פאַר קומענדיגע יאר ראש השנה הבא עלינו לטובה צו זיין ביים רביין מיט גאנץ כּלל ישׂראל.

פאַרן גרעניץ האט מען אונז אפּגעשטעלט. אידן האב גלייך געכאַפט מיין טלית ותּפִּילין און זיך געשטעלט דאווענען; אידן ווייס שוין פון אַלע יארן אז אונטערוועגנס דאַרף מען וואס פריער דאווענען, ווייל ווי לענגער מען ווארט - ווערט מען נאר מער אויסגעמאַטערט, און ווער ווייסט צי מען וועט האבן כּח בכּלל צו דאווענען, אידן האב געדאווענט ביחידות און ווי נאר אידן האב געזאגט עלינו לשבח האבן מיר באקומען ערלויבניש צו פאַרן צום גרעניץ.

די אוקריינע גרעניץ איז געווען גאנץ שנעל, עס האט גענומען בערך אַ שעה, אָבער נאכדעם, די פּוילישע גרעניץ - האט גענומען איבער צוויי שעה, עס איז געווען היבש שווער דאס ווארטן, מען איז געשטאַנען אַ שוּרָה באַסעס, אידן בין געווען פון די ערשטע, די וואס זענען געווען אונטער מיר האבן געווארט נאך לענגער. בערך עלף אזייגער זענען מיר אריבער די גרעניץ, מיר זענען געפאַרן פון מוצאי יום טוב ניין אזייגער ביז צום גדל'י עלף אזייגער, אַ חשבון פון פּערצן שעה, מיר האבן זיך אפּגעשטעלט אין אַ האטעל, מיר איז שיעור שלעכט געווארן, אידן האב געבעטן מיין זון שלמה זאל מיר מאכן אַ קאנוע, אידן האב געוואלט אויספאַסטן, למעשה ביז ער איז

געקומען מיט די קאווע איז מיר בעסער געווארן, איך האב געטראכט 'איך וועל שוין אויספאסטן אויפן פליגער לויטן זמן פון פוילן', אבער למעשה בין איך געשלאפן דעם גאנצן וועג אהיים, איך האב זיך דערוועקט פינף מינוט פארן זמן רבנו תם, איך האב שפעל געדאווענט מנחה און אויסגעפאסט.

געהייסן האט עס מיר וועלן ארויספארן פון ריישא פיר אזייגער, למעשה האט זיך אלעס פארשולעפט ווייל איינע פון די באסעס האבן מיטגענומען צוגארעטלעך און זיי האבן נישט געוואלט מודה זיין וועמענס עס איז. דאס האט אויפגעהאלטן די גאנצע עולם, מען איז ארויסגעפארן שפעטער און מיט ניסים זענען מיר אנגעקומען ניין אזייגער ביינאכט.

מעריב האבן מיר געדאווענט אין עירפארט און הבחור דוד טשינאגל האט מיך אהיימגענומען.

איך בין אנגעקומען צען דרייסיג ביינאכט, איך האב געלייגט שלאפן מיינע קינדער און זיך געזעצט שרייבן די זכרונות פון די נסיעה.

איך בין נישט אליין

עס איז דא א ניגון "אויפן וועג אהיים, צוזאמען ביים רבי'ן פארברענגט, און יעצט בין איך איינער אליין, אוי דאס הארץ עס בענקט..."

ברוך השם איך בין אויפן וועג אהיים און איך בין נישט אליין, איך האב א רבי וואס לערנט מיך: 'ביסט נישט אליין, דער אייבערשטער איז מיט דיר, ביי דיר און נעבן דיר', א רבי וואס לערנט מיך 'רעדט זיך אויס דאס הארץ צום אייבערשטן', א רבי וואס לערנט מיך 'האסט קיינעם נישט, נישטא קיין חברים, נישטא קיינער וואס קען דיר העלפן, נאר דער אייבערשטער, נאר ער איז מיט דיר און וועט זיין מיט דיר'; איך דאנק דיך אייבערשטער אז דו האסט מיך אויסדערוועלט און מיך מקרב געווען צום צדיק אמת וואס ברענגט מיך צו לעבן מיט דיר און שטענדיג זיך צוריק קערן צו דיר.

*

יעצט ביים ענדיגן שרייבן דעם לאנגן בריוו הער איך די גוטע נייעס אז

עס איז דיר געבוירן א בן זכר, א בכור למזל טוב. דער אייבערשטער זאל דיר העלפן זאלסט זוכה זיין להכניסו בכריתו של אברהם אבינו בעתו ובזמנו, ולגדלו לתורה ולחפה ולמעשים טובים, זען אסאך אידיש נחת אינאיינעם מיט דיין אשת חיל.

א גמר חתימה טובה, א גוט געבענטשט יאר.

איין זאך וויל איך דיר בעטן און פון אלע תלמידי היכל הקודש, לכבוד די נייע יאר זאלט איר מער נישט הערן קיין נייעס. די נייעס נעמט אנוועק דעם מענטש פון באשעפער, עס מאכט קאליע די אמונה. אויך די אידישע נייעס, די האטליינס, ווי קול מבשר און אנדערע סארט נייעס; עס מאכט צעדרייט דעם מענטש. די אלע וואס הערן דעם קול מבשר - די אלע לעבן אין פאניק און פחד, צום ביישפיל, עס גייט נישט אריבער א טאג וואס זיי זאלן נישט רעדן פון די מלחמה אין רוסלאנד מיט אוקריינע, די גוי'אישע נייעס רעדט נישט פון דעם טאג טעגליך, ווידעראום זיי באמבאדירן און גראגען אין קאפ, און ווען מיר זענען יעצט געווען אין אומאן איז נישטא קיין זכר פון מלחמה, אלע וואס פֿרעגן מיר: "ביסט געווען אין אומאן? וואס איז מיט די מלחמה?" ענטפער איך: "די מלחמה איז אין קול מבשר, ורדף אתם קול עליה נדף" (ויקרא כו, לו).

איך בעט דיר זייער, און אלע וואס הערן מיך צו: "געענדיגט מיט אויסהערן נייעס, דאס לעבן וועט דיר בעסער ווערן און גרינגער ווערן". אזוי אויך זאלסטו נישט אריינקוקן אין קיין צייטונגען, זאל זיין אפילו פון פרומע פארטייען, נעם נישט אריין קיין שום צייטונג אדער מאגעזין אין שטוב. שבת און יום טוב זאלסטו אויסנוצן פאר תורה ותפלה און שירות ותשבחות צום אייבערשטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

א גמר חתימה טובה.

...

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

הערליכע בריוו, שאלות

ותשובות אין אלע אקטועלע

נושאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ג ר'

יואל רוטה

שליט"א

רופט אדער טעקסט

718•387•2691

קח
הכל
הקודש

אדער שיקט א אימעיל צו subscribe@kerenhadfusa.org

